

Posudek oponentky na bakalářskou práci Antona KUCHEROVA

Comparaison des catégories de temps et mémoire dans les essais de Maurice Blanchot et de Pascal Quignard avec la conception de la mémoire dans l'œuvre romanesque de Patrick Modiano

Vyjadřovat se k předloženému textu lze jen velmi těžko, protože práce sama je čímsi dost nesnadno uchopitelným po stránce generické, tematické i metodologické. Začnu tedy základními formalitami: „Protokol o vyhodnocení podobnosti závěrečné práce“ hlásí 34% totožnost s jinými elektronickými texty. (Vše nad 5% už je za běžných okolností hodnoceno jako nepřijatelný plagiát.) Při bližším prozkoumání se však ukazuje, že student svou bakalářskou práci z cca třetiny opsal ze svého vlastního textu uveřejněného v kanadském internetovém časopise. Autoplagiát je nesrovnatelně menším prohřeškem než skutečný plagiát, nicméně ani tak nechápu, proč není původní zdroj uveden v závěrečné bibliografii. Použil student tentýž text dvakrát? Nebo dokonce několikrát v rámci vnitřního grantu? Právnická stránka věci by vydala na dlouhou analýzu přesahující možnosti oponentského posudku, takže zde jen konstatuji, že jde o profesionálně neetické jednání. Veškeré zdroje použité v práci musejí být řádně označeny a ocitovány, k čemuž se student ostatně písemně zavázal v úvodním prohlášení. Závazek splněn není.

Podle názvu má být práce srovnáním pojetí času a paměti u dvou francouzských esejistů (Blanchot, Quignard) se ztvárněním paměti v románech Patricka Modiana. Už z letmého pohledu na rozsahy jednotlivých částí (Blanchot – 3 stránky, Quignard – 5 stránek, Modiano – celý zbytek práce) vyplývá, že o nějakém skutečném srovnávání nemůže být řeči. Esejisté jsou kratičce zmíněni v úvodu, jejich případný vliv na Modiana není prozkoumán vůbec a práce následně „uhýbá“ k romanopiscovu dílu. Ano, všichni tři zmiňovaní se intenzivně zabývají časem a pamětí, ale jejich koncepce jsou v mnohém rozdílné a navzájem nezávislé. To je dost málo na jakoukoli „srovnávací studii“. Můj osobní dojem z výsledného textu je ten, že Blanchot a Quignard původně figurovali v jiné studii věnované francouzské esejistice a že modianovská část diplomové práce k nim byla dosti neústrojně „nalepena“ až ex post.

Z generického hlediska je práce zvláštním hybridem mezi akademickou studií (Některé odstavce jsou velmi zdařilé.), apodikticko-hagiografickou ódou (Autorovi chybí sebemenší odstup od studovaných spisovatelů.), esejí (Řada neoznačených pasáží neumožňuje rozlišit, zda promlouvá některý z analyzovaných autorů, nebo zda student sám volně preluduje na jejich oblíbená témata.) a básní v próze.

K dojmu „neidentifikovatelného objektu“ přispívá i pisatelova francouzština. Na jedné straně Anton Kucherov rozehrává poměrně jemné (až preciózní) slovní hříčky a dává tak na oddiv svou úctyhodně širokou slovní zásobu, na straně druhé marně zápasí s daleko triviálnějšími problémy v pravopise, morfologii i syntaxi. Chyby jsem tužkou opravila přímo do práce.

Markantně nepořádné jsou i další formální náležitosti typu poznámek pod čarou, citací, typografie, bibliografie atd. Nic není uváděno důsledně, takže jednou citace jakž takž odpovídá normě, a na straně další už je zcela mimo jakýkoli akademický úzus. Resumé v češtině chybí úplně. Jen pro dokreslení celkového dojmu uvádím, že školitel je v úvodu práce uveden s chybným titulem (Student evidentně jen přehodil jméno a příjmení, takže zůstaly Jamkovy tituly.) a sám pisatel si také před křestní jméno přihodil neexistující Bc. Zvláštním čtením jsou i klíčová slova, podle nichž žádný budoucí zájemce o obdobnou problematiku práci nikdy nenalezne. Obecně lze konstatovat, že předkladatel po sobě text viditelně nečetl, protože jinak by takový chaos prostě neodevzdal.

V kontextu letos předkládaných bakalářských prací je text Antona Kucherova nejhorší. Nicméně s ohledem na to, že jde o (několikrát odsouvanou) bakalářskou práci, student nepokračuje v magisterském studiu, načetl rozsáhlou bibliografii a v některých výstižně formulovaných pasážích přece jen prokázal, že se v analyzovaných autorech slušně orientuje, s přimhouřením obou očí doporučuji k obhajobě s navrženým hodnocením „dobře“.

V Praze dne 26. 8. 2016

doc. PhDr. Eva Voldřichová Beránková, Ph.D.